

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2025. október 16.
(csütörtök)

Szepesy László

52. NINCS MENEKVÉS AZ ÍTÉLET ELŐL, CSAK KRISZTUSBAN!

Énekek: 119,59-60, 32

Alapige: Ámós 9,1-10

„Láttam az Urat állni az oltáron, és mondta: Üsd meg az oszlop fejét, hadd rendüljenek meg a küszöbök, és döntsд azokat mindnyájuk fejére. A megmaradókat pedig fegyverrel ölöm meg. Nem fog elfutni közülük a futó, és nem menekül meg közülük a menekülő. Ha a Seolba ássák is be magukat, kezem onnan is kiragadja őket; és ha az égbe hágnának is fel, onnan is levonszolólok őket! És ha a Kármel tetején rejtőznének is el, onnan is előkeresem és elhozom őket; és ha szemeim előtt a tenger fenekére bújnának is, ott is parancsolok a kígyónak és megmarja őket. És ha fogságba mennek is ellenségeik előtt, ott is parancsolok a fegyvernek és megöli őket; és rájuk fordítom szemeimet, vesztükre és nem javukra. Mert az Úr, a Seregek Ura az, aki megérinti a földet és elolvad az, és jajgat annak minden lakója, és feldagad egészen, mint a folyam, meg elapad, mint Egyiptom folyója. Aki fenn az égben építette az ő boltozatát, és annak íveit a földre alapította; aki előhívja a tenger vizeit s kiönti azokat a földnek színére: az Úr az Ő neve. Nem olyanok vagytok-e ti előttem, oh Izráel fiai, mint a kusiták fiai?! ezt mondja az Úr. Nem én hoztam-e ki Izráelt Egyiptom földéről, és a filiszteusokat Kaftorból, és a szíriabelieket Kirból?! Íme, az Úr Isten szemmel tartja a bűnös országot, és eltörlöm azt a földnek színéről. Mindazáltal mégsem pusztítom el egészen a Jákóbnak házáat, ezt mondja az Úr! Mert íme, én parancsolok és szétrázom Izráel házáat minden népek között, amint a rostával rázogatnak; de nem esik a földre egy szemecske sem. Fegyver által halnak meg az én népemnek minden bűnösei, akik azt mondják: Nem ér el minket és nem jó reánk a veszedelem.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztus által! Köszönjük Neked, hogy a mai napon is gyermekeidként szeretted, hor-

NINCS MENEKVÉS AZ ÍTÉLET ELŐL, CSAK KRISZTUSBAN!

doztál bennünket tenyereden. Köszönjük Neked, hogy az Úr Jézus értünk bemutatott áldozatának minden érdemét, áldását nekünk adtad. Köszönjük, hogy minden jó, amit ma kaphattunk, ami történhetett velünk, akár a csendességekben, ha ígéret megkaptuk és szólt hozzánk, akár ha valami jót tehattunk, vagy valaki velünk tett jót, azt Neked köszönhetjük. És Neked adunk hálát, Urunk, a megőriztetésért, a gondviselésért, a hosszútűrésért, a kegyelemért, és a bűnbocsánat öröméért is, hiszen ma is követtünk el számtalan bűnt: vagy nem gondoltunk Rád, vagy nem mindent úgy tettünk, ahogyan azt ígédben nekünk elének adod és tanítod, és mégis megkegyelmezel nekünk Krisztusért. Köszönjük ezt Neked. Köszönjük, hogy Dáviddal együtt hatalmas Istennek vallhattunk az éneken. Köszönjük, hogy vele együtt kérhetjük a Te békességedet. Szeretnénk, ha bennünk is ígéd és törvényed iránti szeretet lenne, ami őbenne is volt. De szeretnénk Téged igazságosnak és igazán ítélő Úrnak is látni, aki ezt a munkáját is végzi a jelenvaló világban is, és nem csak régen. Köszönjük, hogy mindezt a kegyelem hirdetése és az evangélium hirdetése mellett teszed.

Kérünk, hogy ma este is Lelked által szólíts meg bennünket, beszélj nekünk ítéleteidről, a Te személyedről, hadd erősödjünk meg abban, hogy ki vagy Te, a Benned való bizalomban, fenséged, dicsőséged, hatalmad előtti hódolatban, imádatban. Kérjük, hogy a Lélek munkálja ezt bennünk ígéd által, és mindazt, amit megértetsz velünk, segíts követnünk, hogy Megváltónk tanítványai, juhain legyünk, akik hallják az Ő szavát és követik Pásztorukat.

Így kérünk, legyen áldásod az istentiszteletünkön, és kérünk, hogy dicsőítsd meg magadat a szívünkben!

Amen.

Igehirdetés

Ezzel a szakasszal elérkeztünk Ámós könyvének utolsó ítéletes prófeciájához. A hangneme – ahogy azt hallhattuk – elég határozott, és azt sugallja, hogy Isten végleg eldöntötte, hogy Izráelt megbünteti, megítéli, és semmi sem fogja megváltoztatni ebbéli akaratát. Ezt tükrözi az első 4 vers üzenete is, amely világosan és egyértelműen azt jelenti ki, hogy akármit is tegyenek Izráel bűnös fiai, nem kerülhetik el a rájuk váró ítéletet. Akárhová menekülnek az Úr haragja elől – és erről szól a 4 vers, hogy különféle eseteket sorol fel –, mindenhol utol fogja őket érni. Kicsit olyan ez, mint az utolsó felszólítás. Amikor valaki hosszú ideig nem fizeti be a villanyszámlát, akkor eleinte még csak felszólításokat kap levélben, amelyek bár tartalmazznak figyelmeztetést (hogy ha nem rendezik az adósságot, akkor ki fogják kapcsolni az áramot), de még lehetőséget ad az elmaradás kifizetésére és rendezésére. Ámós próféta korábbi prófeciái közül több ilyen hangnemű volt. Elég szigorúan és határozottan hirdette Isten ítéletének közeledtét, de még nyitva állt a megtérés útja, lehetősége, a próféta még felszólította népét, hogy „keressétek az Urat, és éltek”. Ez az utolsó prófécia azonban itt a 9. fejezetben már nem ilyen, hanem inkább olyan, mint az utolsó figyelmeztetés, ami igazából már egyfajta végzés, arról a döntésről való tájékoztatás, hogy kikapcsolják az áramot, a szakemberek valamelyik nap

mennek, és végrehajtják ezt a határozatot. Ámós is így beszél itt: már azt jelenti ki, hogy Izráel népe nem menekülhet el sehová az Úr ítélete elől. A folytatásban, a fejezet hátralevő részében (a 11. verssel kezdődő szakaszban) az ítélet utáni időkről van szó, a kegyelemről és a messiási korról, de ez a jövőről, az ítélet utáni időről szóló kijelentés, és a hívőket bátorító evangéliumot tartalmazza, nem pedig egy alternatíva, hogy mi lenne, ha megtérnének. Az ítélet, büntetés bizonyos, erről beszél Ámós először, majd pedig a folytatásról, hogy mikor eljön a Messiás, a megbüntetett népet helyreállítja az Úr.

Mindezt azért kell hangsúlyoznunk, mert sokan a képmutató vallásos emberek és a hitetlenek közül azt hiszik, hogy mindig elkerülhetik Isten ítéleteit, valahogyan azokat megúszhatják. Ezzel szemben az igében azt jelenti ki nekünk az Úr, hogy van egy határ, amit átlépve már nincs visszaút. Isten nem fogja megváltoztatni döntését és ítéletét. Izráel népének tagjai nem akartak hinni Ámós ítéletet hirdető próféciáinak és prófétatársainak, illetve korábban a mózesi könyvben leírt átoknak és áldásoknak. Azt hitték, hogy nem fog megtörténni, amiről beszél, és ha netán mégis lenne valamiféle ítélet, akkor az őket személyesen nem fogja érinteni, valahogyan elmenekülhetnek előle. Ez a hamis biztonságérzetük, önbecsapásuk az, amely ellen felszólal az Úr, és azt mondja, hogy senki nem fog megmenekülni azok közül, akik nem hisznek Őbenne. *„Fegyver által halnak meg az én népemnek minden bűnösei, akik azt mondják: Nem ér el minket és nem jó reánk a veszedelem”* – mondja a szakasz végén. Ez világos beszéd, ebben nincs semmi kétértelműség. Ez a lelki folyamat, hogy Isten kijelent valamit, de az ember azt hitetlenül fogadja, letagadja, magát hamis biztonságérzetbe ringatja, ez sokszor ismétlődik meg a bűnös ember szívében. Isten mond valamit, amit én nem hiszek el, nem fogadom el, nem tartok igaznak. Ebben a hitetlenségemben tagadom, hogy az az esemény be fog következni, hogy az én életem úgy fog majd alakulni, tagadom, amit az Úr mond, és ezért nem félek semmitől. Isten haragját, ítéleteit nem veszem figyelembe, igazából nem is törődöm velük. Mindennek következménye pedig az az önbecsapás lesz, amely elhiteti több milliárd emberrel is: mindig békében fogunk élni, és minket nem érhet utol Isten ítélete.

Ehhez napjainkban többen még azt is hozzáteszik, hogy felesleges Isten ítéleteiről így beszélnünk manapság, hiszen most, a XXI. században az Úr nem fog küldeni prófétákat, akik világosan és egyértelműen figyelmeztetnek egy jövőbeli, mondjuk 2030-as évekbeli háborúra, mint az Úr ítéletére, mint ahogy Ámós figyelmeztette Izráelt az asszírokkal kapcsolatban. Ez valóban így is van, nem fog új dolgokat kijelenteni nekünk az Úr, hiszen a Szentírást lezárta, az Ő kijelentése végleges. Viszont az téves elképzelés, hogy Isten ma másként bána a népekkel, mint akkoriban, mert ez azt jelentené, hogy Isten megváltozott volna, de tudjuk jól, hogy Isten nem változik. Ma is zajlik a világmisszió, az evangélium hirdetése, mert Isten végzi a lelkeket mentő munkáját, és küldi az Ő népet, hogy mentsenek minél többeket meg, de ezzel párhuzamosan a történelem és napjaink eseményei is arról tanúskodnak, hogy Isten ma is ítéletet tart nemzetek, országok, kultúrák felett. Isten nem vagy ezt, vagy azt a munkáját

végzi: Ő nem csak evangelizál, vagy nem csak ítél, Ő ugyanaz az Isten, aki prófétát küld, hogy mentsen, és aki az ítéletet végre fogja hajtani. Az Úr nem változott meg abban, hogy az 5Móz 28-ban található áldásokkal áldja meg a Benne hívőket, és az ott található átkokkal sújtja az Őt elutasítókat és az Őt gyűlölőket. Az Úr ugyanaz maradt, aki Ámós korában is volt.

A Krisztus mennybemenetele utáni eseményekből is láthatjuk ezt, nem csak Ámósnál fordul ez elő, hogy egyszerre az evangélium és az ítélet is hirdetetik. Mert gondoljuk végig, hogy Krisztus mennybemenetele után az Úr az apostolok által elkezdte a föld népeinek hirdetni a Krisztusról szóló evangéliumot, mindazáltal a Jelenések könyvében már gyülekezeteket figyelmeztet arra, hogy ha nem tértek meg bűneitekből, akkor kimozdítom a gyertyatartóból a gyertyáitokat, ez pedig a gyülekezet végét jelentette. Ahogyan Krisztus is beszélt már előre arról, hogy „*elközelített az Isten országa*”, hirdette az evangéliumot, de aztán arról is, hogy Jeruzsálem el fog pusztulni, mivel elutasította Őt, a Messiást, és Kr.u. 70-ben ez be is következett. Vajon más tette ezt, Testvérek, mint maga az Úr? A Jelenések könyvében pedig általánosságban látjuk, hogy azokat a nemzeteket, akik üldözik különféle módon Isten népét, az Úr egy idő után maga bünteti meg. Nagyon hosszú ideig tűri a bűnt, mert hosszú-tűró az Úr, de megbosszulja mindazt, amit népén elkövettek. Ámós üzenete tehát nemcsak a régi idők embereihez szól, hanem Isten természetéről és munkájáról beszél, arról, hogy ítéletét hogyan hajtja végre az Őt elhagyó, vallásosságával Őt kigúnyoló nemzeteken. Ha egy nép napjainkban világosan és egyértelműen elutasítja Istent, az Ő igéjét, parancsait és törvényeit, és az Ő népét megveti, vagy netán még üldözi is, és többszöri figyelmeztetés, megtérésre felszólítás után sem akar megtérni, akkor az Úr ítéletet tarthat fölötte. Jó ennek fényében látnunk a történelmet és napjaink eseményeit is. Az ige ebben is utat mutat nekünk, hogy Isten mi szerint cselekszik napjainkban, nemzetek életét, népek sorsát hogyan alakítja.

Emellett, hogy Isten munkáira így rávilágít Ámós, még számtalan más üzenetet is tartalmaz ez a próféciája, amelyeket egyszerűen most csak két csoportba gyűjtöttem össze, és úgy szeretném megnézni őket, hogy 2 kérdésre válaszolnánk. Mit mond ez a szakasz egyrészt rólunk, emberekről, illetve a bűnös szívünkről meg a hitetlenségről? Másrészt mit mond el Istenről? Mindkét válasz elég tanulságos lehet számunkra.

Először is a hitetlen emberről vagy az óemberi természetünkről nézzük meg, mit mond ez a szakasz. Példának okáért azt, hogy a hitetlen ember tagadja Isten ítéleteit, és nem hisz Isten hatalmában. Az emberek ugyanis, akikről az Úr beszél, ezt gondolják magukban, az utolsó versben Ámós ezt összefoglalja, és elmondja: „*Nem ér el minket és nem jó reánk a veszedelem*”. Ezt gondolják magukban. Ez két különböző gondolat. Az egyik szerint: nem jön ránk a veszedelem, azaz nem lesz ítélet. A második pedig, ha lesz is ítélet, akkor az engem személy szerint nem fog elérni és érinteni.

Az első Isten ítéletének tagadását jelenti. Úgy, ahogyan a hitetlen ember manapság nem hisz abban, hogy Isten egy napon majd bíróként vissza fog jön-

ni, és meg fog ítélni minden emberi életet, a miénket is, minden tettünket, gondolatunkat, ugyanúgy a vallásos ember sem hisz Isten ítéletében, hanem csak az Ő szeretetéről, áldásairól beszél. Ez ugyanolyan önbecsapás, mint a hitetlenek önáltatása, hogy nem lesz ítélet és elszámolás. Az ilyen vallásos emberek azok, akik mindig csak Isten egyik munkáját hangsúlyozzák (általában a szeretetet), akik nem értik meg az egyházfegyelem munkáját, amit a Szentlélek végezni akar az egyházban. Mert ez is, bár a kegyelemnek és az ítéletnek vegyes munkája, mert van benne némi ítélet, de a helyreállítás a célja, ugyanígy a Lélek munkája. Megfigyelhető, hogy sokan nem gondolnak ebbe bele, hogy Isten így is munkálkodik. Ha az emberek többsége hinne Isten ítéletében, akkor vagy rettegne, vagy pedig keresné a megtérést, keresné Istent. Mivel azonban a legtöbben ebben a súlyos tagadásban élnek (nincs ítélet, vagy nem vár rám), ezért a jövőről nem úgy gondolkoznak, hogy az veszélyt és ítéletet tartogat a számukra, hanem sok jót remélnek, még Isten nélkül is, aki a jó egyedüli forrása. Nincsenek kapcsolatban az Úrral, mégis jót remélnek. Az egyik legnagyobb önbecsapása a bűnös szívünknek az, hogy Isten nélkül is jót várunk és remélünk, és hogy azt hisszük, hogy bűneinkkel nem kell kezdeni semmit, nem kell Isten előtt számot adni. Ez a hitetlen ember egyik legnagyobb önbecsapása.

A másik ilyen önbecsapás, amiről Ámós beszél ebben a szakaszban, az, hogy ha valaki bár elismeri, hogy lesz ítélet, de úgy gondolja, hogy ő az alól valahogy kibújhat, tehát nem az ítélet tagadásáról van szó, hanem a személyes megmenekülésről, hogy majd azt valahogy elrendezem Istennel. Mintha Isten elől elmenekülhetnénk. Már az első emberpár, Ádám és Éva is ezt gondolta, amikor egy bokor mögé bújva azt hitték, hogy elrejtőzhetnek Isten elől, aki mindenütt ott van, aki mindent lát és hall. Tudjuk jól, Testvérek, hogy ez mekkora butaság, ezt feltételezni Istenről, de rögtön a bűneset után adja ezt elénk a Szentírás, pont ezt a részletet, hogy meglássuk, hogy romlott meg az emberi természet és szív, hogy még ezt a legalapvetőbb bibliai tanítást sem fogadja el, hogy Isten mindenütt ott van, mindent lát és hall. És őseinktől örökölt romlott természetünk, gondolkodásunk ugyanezt hiteti el számtalan emberrel. Ha Istent egy kicsit is ismernénk, akkor tudnánk, hogy ez lehetetlen dolog: Őelőle elmenekülni. Ádám és Éva megpróbálta, nem ment nekik. Jónás megpróbálta, nem ment neki. Ámósnek részletesen és hosszan ecsetelnie kell, hogy ez mennyire lehetetlen elképzelés, elmenekülni Isten elől. Le kell írnia hosszan a prófétának, hogy sem a futó, sem a menekülő nem menekül meg az Úr ítélete elől. Még ha a Seolba ásnának is le, vagy az égbe másznának fel – mondja jelképesen a próféta –, ott sem lennének biztonságban. Az egyik legalapvetőbb bibliai tanítás ez, hogy Isten elől nem lehet elrejtőzni, mégis a bűnös szív ezt hiszi és ezt gondolja. Miért? Azért, mert gondolkozásunk ennyire megromlott, a hitetlen ember vagy az óemberi gondolkozás nem képes a legalapvetőbb igazságokat sem felismerni, gondolkodása nem igei, nem biblikus. Annyira látunk értelmünkkel, mint a vak ember fényes nappal. Hiába süt a nap, hiába egyértelműek a dolgok, mégis teljes sötétségben tapogatózunk. Miért? Az ige rövid válasza a 2Kor 4,4, ami szerint „*e világ istene megvakította a hitetlenek elméit*”. Értelmünk,

amellyel sokszor annyira dicsekszünk, a legalapvetőbb igazságot sem képes meglátni és elfogadni Istenről, hogy nem tudunk Előle elmenekülni, mert Ő mindenütt ott van. Ámósnek miért kell tehát hosszan ecsetelnie ezt a kérdést, hosszú verseken keresztül, részletekbe menően? Azért, mert a bűnös értelem nem képes elfogadni ezt az igazságot, és ezért Isten már nem is csupán az értelemre akar hatni. Ámósnek nem azért kell erről hosszan beszélnie, mintha logikus érvekkel bárkit meg lehetne győzni, mert csak a Lélek tud megvilágosítani minket, hanem a szívre akar hatni. Isten Ámós által meg akarta retteníteni, ijeszteni Izráel népét ezzel a hosszú felsorolással, hogy akárhová mentek, akármit teszten, nem tudtok elmenekülni. Ennek valami félelmet kellene kiváltania szívükben. Hiszen mi értelme lenne erről ennyit beszélni egy értelmes embernek, hiszen ha könnyen megértené a dolgokat, akkor nem lenne elég csak annyit mondani neki: Isten ítélete előtt nem menekülhetsz, utol fog érni, és pont? Egy értelmes ember ezt megérti. Miért nem ilyen röviden magyarázza ezt Ámós? Azért, mert az emberi bűnös értelem nem tanul ennyiből. Mindez nem volt hatással Izráel népére, ezért Ámósnek hosszan és részletesen kellett ecsetelnie a kérdést, hátha ez megrettenti a szívüket, és bűnbánatra indít némelyeket. Látjuk, hogy a bűnös emberi értelemre gyakran nem hatnak Isten érvei, ezért az Úr inkább néha rettentéssel, ítéletének bizonyosságával, félelemmel akar hatni a kemény szívre. Nem mindig teszi ezt, de van olyan keménység, amikor inkább így közelít, így szólítja meg a bűnös embert.

Továbbá ez az igeszakasz azt is elmondja, hogy mennyire lebecsüli a hitetlen szív az Úr személyét és hatalmát, azt, hogy mit képes Ő megtenni, és mit nem. A folytatásban ugyanis, az 5-6. versekben Isten pont ezekről beszél: az Ő hatalmáról. Az Ő Úr voltát kell egyértelművé és világossá tennie, mert a legtöbb ember lebecsüli Őt, kicsinynek, erőtlennek gondolja, aki nem tud mindent megtenni. Ezért Ámós által meghirdeti az Ő hatalmát és fenségét. Figyeljük csak ilyen szemmel ezeket a verseket! *„Mert az Úr, a Seregek Ura”* – mármint több seregnek az Ura, már ez is hatalmára mutató jelző – *„az, aki megérinti a földet, és elolvad az”* – a pusztá érintésétől! –, *„és jajgat annak minden lakója, és feldagad egészen, mint a folyam, meg elapad, mint Egyiptom folyója. Aki fenn az égben építette az Ő boltozatát, és annak íveit a földre alapította; aki előhívja a tenger vizeit, s kiönti azokat a földnek színére: az Úr az Ő neve.”* Isten hatalmát hirdeti meg Ámós, mert a hitetlen szív erről folyamatosan elfeledkezik, hogy kicsoda a mi Istenünk. Ítéleteivel kapcsolatban is miért gondolták némelyek: *„nem ér el minket... a veszedelem”*? Nemcsak azért, mert nem törődtek az ítélettel, hanem azért is, mert az Urat lebecsülték és lenézték. Őt nem tartjuk mindenható Úrnak, sem a Seregek Urának, aki minden teremtményének parancsol, még a Benne nem hívóknak is. Isten lebecsülése általánosan jellemző minden bűnös szívre, ez a szakasz világosan leleplezi az embert ebben.

És még egy utolsó tévhit, amit a bűnös szív reménységként megragad, ami-be belekapaszkodik akkor, amikor Isten ítéletéről hall. Ez pedig az, hogy valamit tehet, valamit felmutathat Krisztuson kívül, ami megmentheti őt. Ez a tévHITE a hitetlen embernek, hogy Krisztuson kívül bármivel rendelkezem, ami

megmenthet, tehát nincs szükségem csak Krisztusra, majd az én jó életem vagy valami más megment engem. És itt Ámós 3 dolgot emel ki, amiben kortársai, Izráel fiai reménykedtek, mintegy érdemként fel akarták mutatni, de általában a hitetlen és bűnös vallásos ember is ugyanezekbe kapaszkodik. Mik ezek?

Először is áldozataikba. Úgy gondolták, hogy a saját vallásos cselekedeteik, templomba járásuk, áldozataik, megmenti őket az ítélettől. Nem fogok erre hosszan kitérni, mert már sokszor beszélt erről Ámós, csak lássuk meg, ezzel kapcsolatban mit mond az Úr Ámósnek, mennyit ér Izráel népének vallásos élete. Mit parancsol a prófétának az első versben? Döntsd rájuk a templomukat, hadd hulljon rájuk pogány vallásosságuk minden bűne és következménye. Ennyit ér bármiféle vallás, amit magunk találunk ki, Testvérek.

Másodszor: Izráel népe azt hitte, hogy megmenti őket majd a származásuk, hogy ők Ábrahám leszármazottai, a kiválasztott nép tagjai. Igen ám, csak hogy Ábrahám hitt az Úrban, és csak azok az ő gyermekei (a Gal 3,7 szerint legalább is), akik hisznek Istenben. Ezért mondja az Úr, hogy Izráel ne tartsa magát sokra, mivel ők csak akkor Isten népe, ha hisznek az Úrban, Őbenne bíznak, és Őt követik. Egyébként semmit sem ér származásuk. Ezért mondja Ámós, hogy Izráel népe olyan jelentéktelen önmagában, mint a kusiták. Ez a nép Egyiptom déli részén élt, és mivel földrajzilag távol volt mindentől, ezért jelentéktelen népként gondoltak rájuk, alig ismerték őket néhányan személyesen. Mit mond ezzel az Úr? Azt, hogy nem ment meg minket az, hogy honnan, kitől származunk, nem ment meg minket, hogy reformátusnak mondjuk magunkat hit nélkül, sem az, hogy református családból származunk, vagy hogy elődeink között voltak egyházi személyek. Istennek – jól tudjuk – nincsenek unokái, csak gyermekei. Csak azok menekülhetnek meg, akik élő hittel Krisztusba kapaszkodnak és reménykednek.

Harmadszor pedig: voltak izráeliták, akik az Egyiptomból való megszabadulás miatt tartották nagyra saját népüket. Isten megszabadított minket Egyiptomból, biztos sokat érünk az Ő szemében, mert mi vagyunk a megmentettek. Erről mondja Ámós, hogy a szabadítás önmagában véve még nem tette nagygyá Izráelt, hiszen más pogány népet is megszabadított az Úr a rabszolgasorból. Lehet, hogy ez most furcsa gondolat, de Ámós erről beszél itt, mert ezt mondja, hogy az Úr hozta ki a filiszteusokat Kaftorból, a szíriabelieket pedig Kirból. Ami a zsidóknak az Egyiptomból való kijövetel volt, az ennek a 2 népnek az életében, történetében is megvolt. És attól, hogy ők megszabadultak, a filiszteusok és a szíriabeliek Isten népévé lettek? – teszi fel Ámós a kérdést. Nem! Mert azaz, hogy Isten valakivel jót tesz, megszabadítja, még nem menti meg őt az örök életre, hiszen az Úr a gonoszokra is felhossa az ő napját, velük is jót tesz. Izráel népe sem attól lett az Úré, hogy csupán kihozta őket az egyiptomi rabszolgaságból, hanem mert az Úr szövetséget kötött velük, hogy az ő Istenük lesz, őket pedig népévé fogadja ingyen kegyelemből. Izráel népe nem önmagában volt nagy: Isten kegyelme tette őket különlegessé, mert ott volt köztük az Úr. Mindaz, amit az Úr általában az emberekért (akár egy nemzetért) tesz, nem jelenti azt, hogy megszabadította őket a kárhozattól. Csak akkor lesz személyesen a

NINCS MENEKVÉS AZ ÍTÉLET ELŐL, CSAK KRISZTUSBAN!

mi Szabadítónk, ha hiszünk Jézus Krisztusban, a Szabadítóban, az Ő golgotai kereszthalálában, és e szerint a hitünk szerint igyekszünk élni, követni az Úr parancsait és törvényeit. Izráel népe dicsekedett a szabadítással, Isten jótéteményeivel, miközben az Úrban már rég nem hittek, ígét félredobták, törvényeit megszegették, és életükkel káromolták Őt. És ezért mondta Ámós, hogy ez nem ment meg titeket, hogy Egyiptomból kihozott az Úr, ha nem hisztek személyesen Őbenne. Látjuk tehát, hogy hiába bújtak vallásosságuk, származásuk vagy a szabadítás mögé, az a jelenben nem mentette meg őket, mert nem akartak hinni az egyedüli Szabadítóban, Krisztusban, és nem akartak az Ő ígéje szerint sem élni, amit az előző fejezetekben leírt részletesen Ámós, hogy milyen züllött életet élt Izráel, és milyen istentelen volt.

Látjuk, hogy mennyi mindent mond el ez az ige a bűnös emberi természet-ről, szívről. Tagadja azt, hogy egyszer meg kell állnia Isten ítélőszéke előtt. Ha az ítéletnek valami érzése vagy elfogadása meglenne mégiscsak a szívében, akkor is azzal áztatja magát, hogy őt az nem érinti, elmenekülhet előle. Lebecsüli, lekicsinyli Isten személyét, hatalmát és nagyságát. És hamis reménységek mögé bújik, azt hiszi, hogy fel tud mutatni valamit, vallásosságát, származását vagy valami jótéteményét Istennek, ami megmenti őt. Isten azonban azt mondja: *„Fegyver által halnak meg az én népemnek minden bűnösei”*. Figyelmeztetések ezek, Testvérek, hogy milyen kísértések érhetnek bennünket. Mert valljuk be őszintén: a mi óemberünk nem kísért ezekkel? Nem feledkezünk el gyakran az Úr nagyságáról? Nem feledkezünk meg arról, hogy Krisztus megítéltetett helyettünk? Nem feledkezünk el arról, hogy a vallásos életünk önmagában nem érdem Isten előtt, egyedül Krisztus érdeméért lehetünk Isten gyermekei? Az óember ezekkel kísért, és figyelmeztetés ez nekünk is. De figyelmeztetés ez a hitetlen világnak, hogy keressék az Urat.

Most még röviden nézzük meg, hogy mit mond ez a szakasz az Úrról. Már néhány dolgot eddig is megemlítettem, most csak szeretném összeszedni ezeket. Először is az első 4 vers világossá teszi, hogy az Úr bíróként megítéli és meg is bünteti népét. Ő gyűlöli a hamis vallásosságot, ezért parancsolja a látomásban, hogy döntsék le a templomot, azaz vessenek véget a hamis áldozatoknak. Ezt az Úr maga parancsolja meg. Továbbá az 1-4. versben az is egyértelművé válik, hogy Isten ítélete elől nem lehet elmenekülni, elbújni. Ő mindenütt jelenvaló Úr, aki mindenhol mindennek parancsol, és nincs senki, aki megakadályozza abban, hogy véghez vigye, amit eldöntött, amit akar. Ha Izráel fiait meg akarja büntetni, akkor ők akárhová is mennek, az Úr végrehajtja akaratát. A bűnösöknek Isten ezen tulajdonságai ijesztőek, de nekünk, Isten gyermekeinek bátorítóak: Isten mindenütt ott van velem, nem tudok sehova se menni, ahol ne lenne ott az Úr, ahol ne lenne velem az én Atyám.

Továbbá az 5-6. versek világosan felmagasztalják az Úr hatalmát és erejét. Bár itt ebben a szakaszban elrettentésül szolgál az Úr hatalma az ítélet miatt, de hát nekünk, gyermekeinek nem csodálatos, hogy ez a hatalom mellettünk áll, és értünk munkálkodik? Ámós ilyen képekkel fejezi ki az Úr erejét, mint hogy megérinti a földet, és az megolvad. Milyen döbbenetes lenne ezt látni, nem,

Testvérek? Ott, ahol az Úr megérinti a földet, hirtelen megolvad az egész, minden keménység és minden megszűnne, pedig az csak egy érintés. Az Úr ereje van benne. Vagy azt mondja Ámós (a tűz ellentétéről, a vízről is beszél): a tenger vizét, mint valami kis pohárnyi vizet, játszi könnyedséggel kiönti a száraz-földre. Az ember el se tudja képzelni azt a víztömeget, ami a tengerben van, azt pedig végképp nem, hogy ennyi vizet megmozgassunk. És az Úr mégis játszi könnyedséggel kiönti azt. És ebben a rövid mondatban: „*az Úr az Ó neve*”, Ámós belefoglalja Isten minden hatalmát, amivel parancsol az egész teremtet világnak, és annak minden része engedelmeskedik Neki, mert ezért Úr Ó. Isten végtelen hatalmával garantálja és biztosítja azt, hogy véghez viszi akaratát. Az ítélet szempontjából ez félelmetes, de a kegyelmet kapott bűnösöknek, nekünk, Isten gyermekeinek micsoda bátorítás, hogy ilyen Istenünk van!

A folytatásban Ámós azt is egyértelművé teszi, hogy Istennel nem alkudozhatunk. Nem mutathatunk fel Előtte érdemeket, amiket magunknak tulajdonítunk, és amik számítanának Őelőtte. Azt mondja: „*Nem olyanok vagytok-e ti előttem, oh Izráel fiai, mint a kusiták fiai?*” Azaz azt mondja: Isten előtt Izráel népe csupán egy nép. Bűnös emberek sokasága, akiket nem az különböztetett meg a többi néptől, hogy ők kiválóbbak, jobbak, szófogadóbbak lettek volna, hanem az, hogy Isten másként, kegyelmesen nézett rájuk, úgy döntött róluk, hogy megkönyörül rajtuk. Ezért a folytatásban azt hangsúlyozza az Úr: „*én hoztam ki Izráelt Egyiptom földjéről*”. Azaz az Úr kegyelme nélkül Izráel népe nem lenne sehol, ahogyan ez ma is igaz, Testvérek: Isten kegyelme nélkül egyikünk sem lenne sehol, hanem bűneink rabságában sínylődnenek csupán. Nem alkudozhatunk mi az Úrral, hogy nézzen a mi származásunkra, vallásos életünkre, saját igazságunkra, mert egyik sem ment meg minket. Önmagunktól csak az ítéletet érdemeljük, de nézhetünk arra az isteni kegyelemre, amely lehajol az érdemtelenséghez, lehajol az engedetlenhez, a lázadóhoz, és megmenti, megszabadítja őt.

És még egy dolgot mond Ámós, ami az Úr kegyelméről szól. Az ítéletét végrehajtja az Úr, szétszórja Izráel népét a népek között, az asszírok deportálták az Izráel királyságában élőket, és messzi országokba szórták szét őket, fegyverrel megölték a bűnösöket, de az Övéit – mondja az Úr – mindvégig kegyelemmel hordozza. Mert a kérdés az: mi lesz az ítélet közben a hívőkkel? Hiszen ők is szenvedni fognak attól a háborútól, amitől a hitetlenek is. Ők is ugyanazokban a városokban élnek, amiket el fognak foglalni. És őket is el fogják hurcolni idegen országokba, mint másokat. Mégis azt ígéri az Úr, hogy mindeközben kegyelemmel megtartja őket. A rostálás képét használja itt a próféta ennek megmagyarázásához. Izráel népét az aratás utáni gabonához hasonlítja, amely polyvával és szeméttel van összekeverve. Az ítélet olyan lesz, mint a rostálás, amikor mindent beleöntenek a rostába, de a polyva és a szemét lehullik, szétszóródik a szél minden irányába, ahogyan ez történt Izráel fiaival is. A mag azonban – mondja Ámós – a rostában marad.

Így maradnak Isten kezében a hívők, akik nem hagyták el az Urat, minden ítélet és megpróbáltatás közepette. És micsoda kegyelem ez! Nem az a kegyelem, hogy velük nem fog mindez megtörténni, hanem hogy miközben megtör-

NINCS MENEKVÉS AZ ÍTÉLET ELŐL, CSAK KRISZTUSBAN!

ténik velük, az Úr hitükben megerősíti őket. Isten kegyelme felől továbbra is bizonyosak maradnak. A hívők nem abban különböznek, hogy jobb az életük, hanem hogy a megpróbáltatásokat és bármit, amit az Úr hoz, a hit erejével, Istennel élhetik át. Minket is érnek a csapások, mint a hitetleneket, de Isten megtartó szeretetét és könyörületét tapasztalhatjuk meg mindeközben, amit a hitetlenek nem. A Zsolt 32,7 is így bátorít bennünket: *„Te vagy oltalmam, Te mentesz meg veszedelemtől; végy körül engem a szabadulás örömével!”* Ez a menedék nem más, mint Jézus Krisztus, akiről a folytatásban beszélni fog a próféta, ezért beszél ezután már az evangéliumról, a messiási korról, Isten országáról.

Isten szörnyű ítéletével szembesülve ugyanis nincs más menedéke az embernek, nincs reménysége és nincs másban szabadulása, csak Jézus Krisztusban. Ámós az ítélethirdetés végén az Úr kegyelmére mutat, amelyet Jézus Krisztusban kínál fel mindenkinek. Ezt a kegyelmet kínálja fel, és aki bűnbánattal Hozzá menekül, és Benne keres megtartatást, oltalmat talál.

Hálával áldozzunk az Úrnak, hogy ma is kész ez a kegyelem minden megtérő bűnös számára, ma is Isten ítéleteit láthatjuk, lehet, hogy tapasztaljuk is, de mindeközben az Úr kegyelme munkálkodik. Az ítélet napja ma is közeledik a hitetlenek számára, de én nem konkrét háborúra gondolok, hanem Krisztus visszajövetelére, ami sürgetően hat ránk, mert nem tudjuk az idejét. Akár ma este, akár holnap, de az ítélet közeledik a hitetlen világ számára, és ezért nem hallgathatunk. Ámós üzenetét tovább kell adnunk, a figyelmeztetést, az Isten keresésére való felszólítást, a Krisztusban való biztonság ajándékát és kegyelmét. Hirdetnünk kell, hogy a szabadítás elkészítettett, Óhozzá kell hívnunk másokat. Ezért hangzik a próféta szava. Ezért szólalt meg Ámós. Ezért küldte el az Úr, ezért beszélt az ítéletről. Ma is ezért kell beszélnünk figyelmeztetőleg is a kegyelem evangéliuma keretén belül az ítéletről. Kell beszélni a figyelmeztetésről, mert nem tudjuk, mikor jön. Mi még olyan messzinek, távolinak hihetjük, óemberünk lehet, hogy el akar minket ámítani, altatni, hogy ráérünk még ezzel, ki tudja még, mennyi idő, lehet, hogy én meg sem érem, de pont ez az, amitől óv bennünket Isten ígéje. Nem tudjátok, mikor jön el az Úr. Isten Lelke vezessen minket, hirdessük az Úr evangéliumát, kegyelmét és a Hozzá térés lehetőségét!

Imádkozzunk!

Mindenekelőtt magasztalunk és dicsőítünk Téged, Úr Jézus Krisztus, mert azt a kegyelmet adtad Izráel népének és nekünk is, akik a Te ígéretet olvashatjuk, hogy szólj hozzánk, nem hallgatsz, nem vagy néma, hanem figyelmeztetsz az ítéletre, ami várta akkoriban Izráel népét, de ma is várja a Benned nem hívó világot. Köszönjük, hogy mindezt munkálod, hiszen ez is a kegyelem része. Kérünk, hogy hadd lássunk meg emögött Téged olyannak, aki meg akarod mutatni magadat, aki ki akarod jelenteni nekünk magadat: hatalmasnak, igazságosnak, bölcsnek, igazán ítélőnek, hosszútűrőnek és olyan Bírónak, akinek az ítéleteiben mi nem kételkedhetünk, és amelyeket mi nem vonhatunk úgy fele-

lősségre és kétségbe, hogy megkérdőjelezzük azok igazságát vagy jogosságát. Igazak, Uram, a Te ítéleteid. Segíts, kérünk, hogy így higgyünk Benned Bíróként, hatalmas Úrként, igazságosként, és egyben a kegyelem Isteneként, aki az ítéletet a golgotai kereszten hajtotta végre az Ő népéért. Segíts, hogy Krisztusban lássuk a mi megmenekülésünket, biztonságunkat.

Kérünk, hogy óvj meg bennünket óemberi kísértésektől. Bocsásd meg, amikor lekicsinyeljük a Te személyedet és hatalmadat, amikor kétségbe esünk, mert nem látjuk, hogy ki áll mögöttünk, hogy ki van velünk, pedig az igében is figyelmeztetsz, hogy *„ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?”* Bocsásd meg, amikor nem hiszünk az ítéleteidben, amikor bűneinknek szabad folyást engedünk, és a figyelmeztetéseidet nem hallgatjuk meg. Bocsásd meg, amikor azt hisszük, hogy a világ eseményei csak úgy alakulnak maguktól, és nem látjuk benne a Te munkádat. Kérünk, segíts, Urunk, hogy ellen álljunk ezeknek a kísértéseknek, és csak Rád nézzenek a mi szemeink, és Benned bízunk.

Kérünk az evangélium hirdetéséért, bátoríts fel bennünket erre. Add, hogy féltő szeretettel keressük azokat, akik még nem a Tied körülöttünk, legyenek családtagjaink, rokonaink, barátaink, munkatársaink. Kérünk, adj bátorságot szólni, figyelmeztetni, szeretettel hívni, a kegyelemre mutatni, Krisztusra magára.

Köszönjük, hogy ma este is hirdeted az evangéliumot. Áldd meg, kérünk, lelkipásztorunkat az evangélizációs heti szolgálatában, adj kegyelmet ott is a hívőknek megerősödéssre, és kérünk, hogy adj megtéréseket is.

Hálát adunk Neked, hogy betegeinket Rád bízhatjuk, köszönjük, hogy ott vagy a kórházakban és az otthoni betegágyak mellett is. Kérünk, továbbra is erősítsd hitben őket is.

Urunk, minden dolgunkat ismered, mert személyesen ismersz bennünket, egyen-egyenként tudod, hogy milyen helyzetben, állapotban vagyunk, Te legyél a mi vezetőnk, és igéd legyen mécses a mi lábunk előtt, kérünk.

És add azt a kegyelmet, hogy várjunk Téged vissza. Add, Urunk, hogy legyen bennünk az az éberség, amely hallgat a Te figyelmeztetésedre, hogy nem tudhatjuk sem a napot, sem az órát, mikor jössz vissza. És ezért kérünk, buzdíts, indíts minket a hívogatásra, a szolgálatra. Köszönjük Neked a naponkénti kegyelmet, megtartatást, vezettetést, kérünk, jó Pásztorunk, továbbra is őrizd nyájunkat, vezess bennünket.

Add azt a kegyelmet, hogy meghalljuk a Te szavadat, és tegyük a Te akaratodat!

Ámen.

32. zsoltár

1. Ó, mely boldog az oly ember éltébe',
Akit az Isten bevett kegyelmébe,
És megbocsátá az ő vétkei,
És befedezte minden bűneit.
Boldog, akinek ő nagy hamissága
Istentől néki nincs tulajdonítva,
És csalárdság nincsen ő szívében,
Tettetés nélkül jár életében.
2. Hogy bűnömet el akarám hallgatni,
És neked meg nem akarám vallani,
Csontjaim ottan elszáradának
Soksága miatt én siralmimnak,
Mert éjjel-nappal kezed nehéz volta
Nagy bűneimért rajtam fekszik vala,
Elfogya bennem minden erősség,
Mint nyári hőségben a nedvesség.
3. De hogy bűnömet előtted megvallám,
Nagy vétkeimet el nem hallgathatám,
De híven előbeszélém neked:
Ott bocsánatot nyerék tetőled.
Azért az Úr Istennek minden hívek
Könyörögjenek, míg vagyon idejek,
Mert ha nagy árvizek jönnének is,
De nem árthatna ezeknek mégis!
4. Te vagy oltalmam, őrizz meg engemet,
A gonosz ellen tartsd meg én lelkemet,
Vigasztalj meg, hogy örvendezhessek,
És vígan néked énekelhessek!
Tanítlak téged, úgymond az Úr Isten,
És vezérellek az igaz ösvényen,
Szememmel mindig reád vigyázok,
És igazgatlak, rád gondot tartok.
5. Örvendezzetek a nagy Úr Istenben,
És, igaz hívek, legyetek örömben,
Vigadjatok és énekeljete,
Akiknek vagyon tiszta szívetek!